

18. *Catch of the Day*

'*You guys must be the last cyclists of the season*' zegt de cafébaas als we koffie bestellen. De laatste fietsers dit seizoen? Hij overdrijft, het is eind augustus! Maar ja, dit is Alaska en in Alaska heerst de natuur. Alles is hier extreem en overweldigend, de natuur en de winter voorop. Onmiddellijk gevolgd door de gastvrijheid van de Alaskanen.

Hoe het hier heet weten we niet. We hebben onze tentjes opgezet op het erf van AK Rendez-vous Lodge op mijl 46 van de rustige Richardson highway. Er staat een bordje '*Sorry, we're closed*'. Onze hoop op een douche en een uitgebreide maaltijd in een restaurant is daarmee de bodem in geslagen. Maar verder fietsen is ook geen optie. Er staan al 120 kilometers op de teller. We staan aan de voet van een nieuwe pas en volgens onze gids, de *Milepost*, is de volgende camping 85 kilometer verderop.

Als we ons geïnstalleerd hebben, de vrijheid genomen hebben ons te wassen met behulp van een buitenkraan en tuinslang, een simpele fietsermaaltijd hebben gekookt en een beetje provisorisch staan af te wassen, rijdt er een auto het terrein op. De eigenaars komen thuis. O jee! Hoe zullen zij reageren op hun ongenode gasten?

Overdonderd door de gastvrijheid zitten we even later op het grote terras in een luie stoel te genieten van een enorm bord gerookte zalm. Theo, de eigenaar van de Lodge, wijst de rivier aan waar hij de zalm gevangen heeft. 'Smaakt de zalm?' Het antwoord is er een met superlatieven. Bij de smaak van deze wilde zalm, gaat elke vergelijking met de gerookte zalm die we in Nederland kennen mank.

Theo maakt zich klaar voor het seizoen. De meeste seizoenswerkers werken alleen in de zomer in Alaska en ontvluchten de strenge winter. Zo niet Theo. Hij leeft namelijk van het heli-skiën. Zijn gasten laten zich met een helikopter op de nabijgelegen gletsjer afzetten. Theo is behalve gastheer ook hun gids op de spectaculaire skitochten over de gletsjer. Alaska als bestemming voor een exclusieve skivakantie.

Na Theo's luxe ontbijt van pannenkoeken en yoghurt met fruit gaan we op weg naar Valdez. Een plek aan het einde van de hier toch al zo spaarzaam bewoonde wereld. In druilerige regen klimmen we naar de Thompson Pass en de Worthington Glacier. Het is koud en mistig. En ik heb een lekke band. Dat helpt me niet om vrolijk, laat staan warm te worden. De aanblik van de gletsjer doet het kleine leed echter in een oogwenk vergeten.

Adembenemend! Net als zoveel andere gletsjers in Alaska, kun je ook deze gletsjer van zeer dichtbij bekijken. Met een beetje bravoure kun je zelfs tot aan de voet van de gletsjer lopen. Alleen respect en ontzag voor de natuur telt, je ontkomt er niet aan je nietig te voelen. In Valdez houdt de weg op. Het voelt een beetje alsof we het einde van de wereld naderen. Maar die beeldspraak haalt het niet bij de werkelijkheid. De wereld is hier namelijk echt ooit vergaan. In 1964 was er een aardbeving die het oude Valdez volledig wegvaagde. Het stadje is later een paar kilometer verderop weer opgebouwd. Later haalde het stadje spijtig genoeg weer het wereldnieuws. In 1989 zonk de olietanker de Exxon Valdez in de wateren voor de kust. Met een enorme milieuramp tot gevolg. Ondanks schoonmaakacties zijn er vandaag de dag nog steeds olievlekken te zien op de rotsen.

We zijn niet gewend om afhankelijk te zijn van vervoer. Ook niet om een paar dagen te moeten wachten op dat vervoer. Hier is er geen ontkomen aan. In deze tijd van het jaar is de keuze beperkt, er zijn al vaarlijnen gesloten. Over twee dagen gaat de volgende boot die ons door de Prince William Sound naar Whittier zal brengen. De boottocht is echter meer dan de moeite waard. Helemaal omdat de zon schijnt. Op een zonnig dek laten we de schitterende

natuur aan ons voorbij trekken: bos, rotsen, ijsschotsen, gletsjers en zeehonden. Het is net een driedimensionale natuurfilm. Maar dan *live*. Eenmaal weer aan land, vinden we een tunnel op ons pad. Fietsen door de tunnel is ten strengste verboden. Een buschauffeur in een lege toeristenbus neemt ons mee, blij met wat aanspraak. Hij is een zomerseizoenwerker en vertrekt volgende week weer uit Alaska. Op zoek naar een baan voor de winter in het zuiden van de Verenigde Staten. Vol enthousiasme vertelt hij dat hij eerder op de dag een hele school witte walvissen, *beluga whales*, heeft gezien. Zijn *catch of the day*.

Wij 'vangen' vrijwel continu iets bijzonders. We zitten amper op de fiets of de volgende trekpleisters dienen zich al weer aan. Eerst genieten we van opnieuw een gletsjer, Portage Glacier. Daarna laten we ons verrassen door een *salmon viewing point*. Het is een van de vele plekken waar je in deze tijd van het jaar de zalmtek kan volgen. Staand op een vlonder boven een heldere en kalm stromende rivier zien we zalmen, niets dan zalmen. Het ziet hier letterlijk zwart van de vissen. Ze banen zich stroomopwaarts een weg naar hun geboortegrond om te paren en te sterven. Mannen in stoere waadpakken staan tot hun dijken in het water terwijl de zalmen kwistig langs hun benen zwemmen. Vissen vangen is een koud kunstje. Je kunt gewoon wachten tot een van de vele vissen per ongeluk in je visnet of tegen je haak aan zwemt.

De camping, Camping Portage Valley, ziet er niet erg aantrekkelijk en uitnodigend uit. Een paar oude vervallen gebouwtjes, veel schroot, een groot modderig kampeerterrein en verwaarloosd gras. Maar achter die eerste teleurstellende aanblik blijkt ook luxe en warmte

schuil te gaan. Er staat een houten *shelter* op het terrein en er blijken warme douches te zijn. Als we ons in de *shelter* installeren met onze kookspullen, komt de zoon des huizes poolshoogte nemen. *'I bet you guys want to use the barbecue to cook some meat or fish'*. Als wij zeggen dat hij geen moeite hoeft te doen de barbecue te installeren omdat wij alleen maar een blikje tonijn hebben, is het ongeloof, de verwarring en de afschuw van zijn gezicht af te lezen. Alaskanen kopen geen vis of vlees. Dat vangen ze zelf. Ze schieten in het seizoen een paar kariboes, elanden of een beer, vangen een voorraadje vis en stoppen het in de diepvries. Hij kan zich niets voorstellen bij onze afhankelijkheid van de supermarkt. Hij is afhankelijk van wat de natuur hem biedt en van zijn eigen vaardigheden om dat te benutten. Voorzichtig vraagt hij of we misschien willen proeven van die zelfgevangen vis. Onze enthousiaste blikken zeggen genoeg. Even later komt hij aanzetten met een groot stuk heilbot, een enorm stuk zalm maar ook met rijst en geroosterd brood. Allemaal *on the house*. Als hij ons gestuntel met de vis en de barbecue ziet, neemt hij het gauw van ons over. Tussen het grillen door helpt hij ons ook nog met het kampvuur. Wij trekken een flesje wijn open, warmen ons bij een knapperend vuurtje en genieten met uitzicht op de sterren van deze overweldigende gastvrijheid en de overheerlijke vis.

Als ik de volgende ochtend mijn slaperige hoofd uit de tent steek staan daar ineens drie glanzende *moose*, moeder eland met twee jonkies. Ze genieten in de vroege ochtend van het frisse groen. Een vertederend schouwspel. Ze wanen zich onbespied en lopen op hun gemak langs onze tentjes. De moeder houdt de kleintjes goed in de gaten. Net als ik mijn camera in de aanslag heb, word ik ontdekt. Er klinken een paar waarschuwingssignalen en de familie trekt zich terug.

Het was niet voor niets een heldere sterrennacht. Het heeft gevoren. Tentjes en fietszadels zijn wit. Begin september en de winter meldt zich. De eigenaresse van de camping heeft duidelijk met ons te doen. In haar ogen is dit een barre fietstocht, met veel kou lijden en zonder fatsoenlijk eten. Ze verwent ons met koffie en toast. Dan is het tijd om afscheid te nemen. Muts op en handschoenen aan. We rijden zuidwaarts richting Seward. Op naar de volgende *catch of the day*.

Fietsen door Alaska.

VS; Alaska: rondrit vanuit Anchorage, via het Denali National Park, Glennallen, Valdez, Seward en Homer. 2004.